Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé. Dicsérlek pedig titeket atyámfiai, hogy én rólam mindenben megemlékeztek, és amiképpen meghagytam néktek, rendeléseimet megtartjátok.

(Pál apostol) 1Kor 11,1-2

1999. Április

II. Évf. 2. Szám

Élő Gyülekezetek

Tartalom:

A ti férfiaitok hallgassanak
2. oldal

Helyünk a történelemben
3. oldal

A győzedelmes Krisztus és egyháza
4. oldal

Nehogy elmulaszd...
5. oldal

Könyvajánló ma és 70 éve
6. oldal

A hagyományra építés
7. oldal

A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetben - mondja Pál apostol az 1 Korinthus 14,34-ben, majd az 1 Timótheus 2,45-ben megerősíti ezt az utasítását a tanítással kapcsolatban. Ez a felszólítás fontos az újszövetségi gyülekezeti rendre nézve. Az azonban, hogy minden nőnek csendben kell maradnia, nem jelenti azt, hogy ugyanakkor minden férfitestvérnek szólnia, tanítania kellene. Többször előfordul, hogy még ajándékkal rendelkező igehirdetők is készületlenül, de a kánaáni nyelvet rutinosan használva, esetleg a görög eredetire hivatkozva szólnak az asztaltól, a szellemi szolgálat látszatát keltve. Ezeknek a férfiaknak szól a cikk, talán elsőre meglepő címe. Ebben az írásban a szerző feltárja a valóban szellemi szolgálat néhány fontos tulajdonságát.

Majdnem kétezer év telt el a Gyülekezet kezdete, vagyis az első helyi gyülekezetek megalakulása óta. Akkori testvéreink nemcsak egyéni életükben, hanem a helyi gyülekezetek gyakorlatával kapcsolatban is igyekeztek betölteni Isten akaratát. Most, amikor az utolsó időkben élünk, Urunk visszajöveteléhez közel, vajon megtalálható-e ez a vágy a szívünkben. Bárcsak közösségeink hasonlóak lehetnének elődeinkéhez, s töltenénk be történelmi szerepünket, mint a hűségével az Úr Jézusra mutató, világító gyülekezetek.

A Kiss Ferenc professzor által szerkesztett Kegyelem és Igazság című folyóirat 1933-tól kezdődően évente 10 füzetként (később egy-egy évfolyam kötetbe kötve) jelent meg. Erre az értékes írásokat tartalmazó újságra már csak az idős testvérek emlékeznek, s megsárgulva, porosodva lelhető még fel egy-egy példány polcaikon. Ebben a most induló rovatban a régi, de ma is aktuális Igét hasogató és gyakorlati hívő élettel kapcsolatos cikkeket szeretnénk felújítva ismét közreadni. Hadd legyen az első James Stewart (vagy ahogy sokan emlegetik: Stewart Jakab) futballistából lett evangélista egyik igehirdetése azok közül, melyek 1937-ben, első magyarországi útja során hangzottak el, illetve jelentek meg a Kegyelem és Igazságban.

Minden bizonnyal nem én vagyok az egyetlen, aki a Vetés és Aratás című evangéliumi folyóiratot rendszertelenül, s elég hiányosan olvasom. Néha csak átlapozva félreteszem, s a következő szám megjelenésekor jut eszembe: még az előzőt sem olvastam el. Hogy mi az oka? Talán a rohanó világ, talán rossz szokás vagy a "rutinos" hívő élet? Egy biztos, a benne található értékes cikkek így nem teremhetnek gyümölcsöt bennünk. Ezért ez a rovat nem elsősorban azoknak szól, akik minden egyes számot kimerítően végigolvasnak, hanem akik általában csak "csemegéznek" belőle. Legyen bátorítás és emlékeztetés, a mennyei értékek kiaknázásának szükségességére!

Nagy öröm, hogy ez a külföldön jól ismert és hasznos könyv magyarul is kiadásra került. Bár a fordítás megjelenése évekkel ezelőtt volt, 1933-ban Kiss professzor még csak az eredeti, angol kiadást ismertethette. Most újra az olvasók figyelmébe ajánljuk ezt, az akkoriban rövid idő alatt igen híressé vált (élet)művet egy történelemtanár testvérünk segítségével és bizonyságtételével, közölve a 66 évvel ezelőtti ajánlót is.

Hagyomány, vagy hagyományoskodás? Az előbbivel élnünk kell, az utóbbitól tartózkodnunk. De vajon melyik az a hagyomány, melynek szerepe lehet gyülekezeteink életében? "Igen, hiszünk a hagyományokban, az apostolok hagyományában. Amikor gyülekezetek másféle hagyományokhoz folyamodnak, nem is tudják, mennyi hamisságnak és zavart keltő dolognak nyitnak utat. Ézsaiás így kiáltott: 'A tanításra és a bizonyságtételekre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, az azért van, mert nincs világosság bennük!' (Ésa 8,20) Mindig hasznos egy gyülekezet számára, ha kiértékeli hitét és gyakorlatát Isten Igéjének világosságában és nem ragaszkodik az emberi hagyományokhoz. Isten Szelleme még mindig ég a vágytól, hogy Isten népét elvezesse minden igazságra."

Brian Gunning

A ti férfiaitok hallgassanak

A ti férfiaitok hallgassanak? Néha nem is volna rossz ötlet! Helyes dolog ragaszkodni ahhoz, hogy a nők hallgassanak a gyülekezetben, de legalább annyira helyes ragaszkodni a férfiak valóban szellemi nyilvános szolgálatához.

Sokan az érett nőtestvérek közül kevéssé kitartóak a megfelelő csendes szolgálatban. Amennyiben egyetértünk azzal, hogy a nők maradjanak csendben, meg kell bizonyosodnunk arról, hogy a férfiak üzenete viszont hasznos. Ez volt Pál szívének terhe, amikor a Szent Szellem ihletésére megírta utasításait a gyülekezeti alkalmak rendjére nézve a korintusbelieknek. Íme néhány számunkra is:

1. *Az üzeneteknek a Bibliából kell származniuk.* Minden férfinek, aki kiáll az emberek elé, Isten igazságát kell szólnia. Az pedig egyedül a Bibliában található meg. Nem azért vagyunk ott, hogy beszédünkkel szórakoztassuk az embereket, s így jó véleménnyel legyenek rólunk. Isten üzenetét átadni vagyunk ott, ezt kell, hogy érezzék.

2. *Az üzeneteknek a rendet kell tükrözniük.* Pál biztatását a korintusbeliek felé: "Csak minden illedelmesen és rendben történjen" (1Kor 14,40), az üzenetekben is alkalmazni kell. Nem az emberi gyakorlatra támaszkodó meggyőző ékesszólásról beszélünk, hanem az igeszakasz vagy téma rendezett magyarázásáról. Az Írás saját magát így tárja elénk. Az üzenetet is ilyen módon kell közvetíteni.

3. *Az üzeneteknek hasznosaknak kell lenniük.* Ismét Pál korintusbeliekhez intézett utasításaira támaszkodva (11-14. részek) azt találjuk, hogy felszólítja őket: a hívők mindannyiuk hasznára gyűljenek össze. Ez az érvelésének egy fontos pontja a nyelvekenszólással kapcsolatban a 14. részben. Tény, hogy a korintusiak gyakorlata nem volt hasznos számukra. A 3. versben a Szent Szellem meghatározza, mi a hasznos szolgálat: épít, bátorít, vigasztal. Bármi, ami ennél kevesebb, az haszontalan.

4. *Az üzeneteket elő kell készíteni.* Bármilyen téma az Írásban általában hamar kifárasztja a tanulmányozót. Néha egy-egy téma mesteri fokú ismeretéről beszélünk, ami igaz lehet világi dolgokkal kapcsolatban, de kevés bibliatanulmányozó tarthat igényt az "egy bibliai igazság mestere" címre. Mindazonáltal a mélyreható készülés alapvető Isten bármely üzenetének átadásánál. Dr. G. Campbell Morgan mondta, hogy nem kezd el írni igeszakaszról, amíg azt legalább ötvenszer el nem olvasta. Olvass széleskörűen! Hasonlíts össze igeszakaszokat a témában! Vedd figyelembe mások írásait is! Hagyd, hogy Isten Szelleme használja ezeket a dolgokat, amikor üzenetet ad!

5. *Az üzeneteket szeretetben kell szólni.* Ebben az összefüggésben van egy csodálatos szeretet-fejezetünk, az 1 Korintus 13. Valójában Pál itt arról beszél, hogy a nagyszerű tudást és ajándékot semlegesíti, ha nincs bennünk szeretet a hallgató felé. Még amikor Pálnak a legszigorúbb feddést kellett elmondania a korintusiak számára, akkor is nyilvánvalóan szerette őket. És ők tudták ezt. Szolgálatunknak mindig tartalmaznia kell ezt az életfontosságú alkotórészt.

6. *Az üzeneteknek az egységet kell munkálniuk.* Az Efézus 4 szerint az igazság beszéde őrzi a Szellem egységét. A hívőket közelebb vonja egymáshoz az igazság körül. Nem Istentől van az üzenet, ami vitatkozóvá teszi a hívőket.

7. *Az üzeneteknek Krisztust kell magasztalniuk.* A szellemi keresztyén jellemzője, hogy nagyrabecsüli magát az Urat. Minden nyilvánosan elhangzó üzenetnek azt kellene éreztetnie a hallgatóval, legyen az hívő, vagy nem, hogy a beszélő Krisztusról csodálattal gondolkodik. Egyedül Ő méltó a figyelmünkre. Az ajándék nyilvánvaló, ha a beszélő a figyelem saját magára irányítása nélkül tud prédikálni. A Krisztust magasztaló szolgálat eléri mind a fejet, mind a szívet.

8. *Az üzeneteknek el kell érniük a hallgatót.* Nagy gyakorlat kell ahhoz, hogy megfelelően megvilágítsunk dolgokat. A nyilvánosság nem a bibliai tudás mutogatására való. Figyeljük csak meg a következő szavakat a Nehémiás 8,8-ból: "Olvastak a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután magyarázták, és a nép megértette az olvasottakat." Minden hallgatóságban az érettség és a bibliaismeret különböző fokán álló hívők vannak. Meg kell próbálnunk minden bárányt táplálni. Nem mondhatjuk, hogy vannak némelyek, akiket nem kellene növekedésre ösztönöznünk. Ügyelnünk kell arra, hogy az "igazság munkatársai" legyünk (3Ján 8).

A gyülekezeti alkalmak nyilvánossága veszélyes hely lehet. Szellemi szolgálat leple alatt valójában a testre hathat csábítólag. A gonosz felhasználhatja a megosztásra az igazságért való kiállás nevében. Az ebben az összefüggésben legideillőbb versek között találjuk az 1 Péter 4,11-et: "Ha valaki szól, úgy szóljon, mint aki Isten szószólója (szócsöve)…" Az alkalom befejezésének ideje vagy a javasolt fordítások mellett, ezt az igeverset kéne kitenni minden szószékre.

Brian Gunning

Helyünk a történelemben

Lehetséges, hogy ez a generáció lesz, aki meglátja a Gyülekezet elragadtatását. Lehet, hogy mi leszünk azok, "akik megtartatunk a Úr eljöveteléig" (1 Tessz. 4:15). Ez összekapcsolna bennünket az első században élt testvérekkel. Ahogy ők ennek a korszaknak az elejét látták, mi láthatnánk a végét.

A Gyülekezet történelme segít bemutatni azt, hogy az előző generációk hogyan értették Isten kinyilatkoztatásait. Ösztönözhet minket odaadásra, és figyelmeztethet a hibákra, de nem tehet hozzá semmit az isteni kijelentésekhez. Ezért vissza kell térnünk az Újszövetséghez.

Az újszövetségi gyülekezetek mindig is meg voltak győződve arról, hogy az Újszövetség nem csak a megváltásról és a keresztyén életről ad határozott tanítást, hanem azt is tartalmazza, hogy mi Isten szándéka a helyi gyülekezetek gyakorlatával kapcsolatban. Ma sok gyülekezetbe járó hívő azért vonzódik a gyülekezethez, mert egészségesek az alapvető tanítások. Vagy azért, mert az emberek olyan melegszívűek és barátságosak, keresztyéni gondviselésben és szeretetben élnek. Vagy talán, mert odafigyelnek a gyermekekre és a fiatalokra. Vagy mert jó a hozzáállás a gyülekezeti élet gyakorlati dolgaihoz. De vajon ez az egyetlen helyes út?

Gyakran áll fenn feszültség a gyülekezetekben azért, mert alapvető nézetkülönbség van ebben a kérdésben. Csak a megváltás alapvető tanai legyenek hittételek, a gyakorlatnak a hagyomány és kultúra fejlődése alapján való kidolgozását pedig hagyjuk az adott korszakra? Mi úgy hisszük, hogy az újszövetségi feljegyzések a korai gyülekezetekről Isten útbaigazításai voltak minden idők gyülekezeteinek. Azt kellene tennünk, amit az újszövetségi hívők tettek.

Ha a mi időnket valaha feljegyzik a gyülekezetek történelmébe, azt fogják feljegyezni, hogy az egy szembetűnő visszatérés volt az első századi gyakorlatokhoz? Feljegyzik majd, hogy generációnk jellemzője az állhatatos vágyakozás volt az Isten Igéjének való engedelmességre? Vajon talál-e bőséges indokot a történetíró arra, hogy belássa, ez a generáció úgy tekintette magát, mint aki várja az Úr visszajövetelét, és eközben úgy élt, mint az első századi keresztyének? Megtörténhet.

Álljon most itt néhány megjegyzés arról, hogy mit is tettek a korai gyülekezetek: (1) Az Isten Igéje volt a kizárólagos hatalom (2Tim 3,16-17; 1Kor 14,37). (2) Minden helyi gyülekezetet szellemileg érett vének együttese vezetett (Csel 20,17.28; 1Tim 3,1-7; Tit 1,5-11). (3) Két gyülekezeti gyakorlat megtalálható volt: az Úrvacsora (Csel 2,42; 1Kor 11,23-34) és a bemerítkezés (Csel 8,35-39; Róm 6,1-6). (4) Minden hívő papként cselekedett (1Pt 2,5.9; Zsid 10,19-22; 13,15). (5) Krisztus "fej" szerepe felismerhető volt (1Kor 11,3; Ef 1,22; Kol 1,18). (6) Különböző szerepe van férfinak és nőnek (1Tim 2,8-3,12; 1Kor 11,1-6; 14,34-35; Róm 16,1-23). (7) A gyülekezet képes volt fegyelmezést gyakorolni (1Kor 5,1-5; 1Tim 5,20; Tit 3,10-11; 2Tessz 3,6; Róm 16,17). (8) Minden egyes gyülekezet önálló, független volt az Apostolok Cselekedeteiben, a levelekben és a Jelenések könyvében. A gyülekezeteket mindig helyileg címezték a levelekben, és soha sem mint egy közös szövetséget. (9) Elkötelezettek voltak az evangélium terjesztésében, mint egy összetartozó test (Róm 1,15; 1Kor 15,1; Gal 1,8; Fil 1,5.14; 1Tessz 1,8). (10) A hívők megszentelt életet éltek (Ef 1,4; Kol 1,22; 3,12; 2Tim 2,19; 1Pét 1,15-16). (11) Az Úr Jézus nevében jöttek össze (Mt 18,20; 1Kor 1,10-16). (12) Csak a hiteles életű hívőket ismerték el a közösségben (Csel 2,41). (13) Összegyűltek közös imádkozásra (Csel 2,42; 4,24-31; 1Tim 1,3-4; 2,1.12). (14) Összejöttek a tanítási alkalomra (Csel 2,42; 1Tim 4,11-16; Ef 4,11-24; Tit 2,1). (15) Hozzájárultak a hívő testvérek, a keresztyén munka és munkások pénzügyi szükségleteihez (1Tim 6,17-19; Filem 18-19; 1Kor 9,1-15; 2Kor 9; Fil 4,18-19). (16) A Szent Szellem munkálkodására voltak utalva (Ef 2,22; Jn 16,13; Csel 6; 20,28 és még néhány másik hivatkozás). (17) Krisztus Uralma látszott rajtuk (Fil 2,1-11 és sok másik helyen).

Írjunk egy kis gyülekezeti történelmet, a sajátunkét!

Az első századi gyülekezetek és az utolsó századi gyülekezetek között lesz valami különbség? Mennyire illő lenne, ha az Urat visszajövetelekor egy hazatalált gyülekezet köszöntené!

Írjunk egy kis gyülekezeti történelmet, a sajátunkét.

UPLOOK 1998 október

KEGYELEM és IGAZSÁG

"A törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság pedig Jézus Krisztus által lett."
(János evang. 1:17)

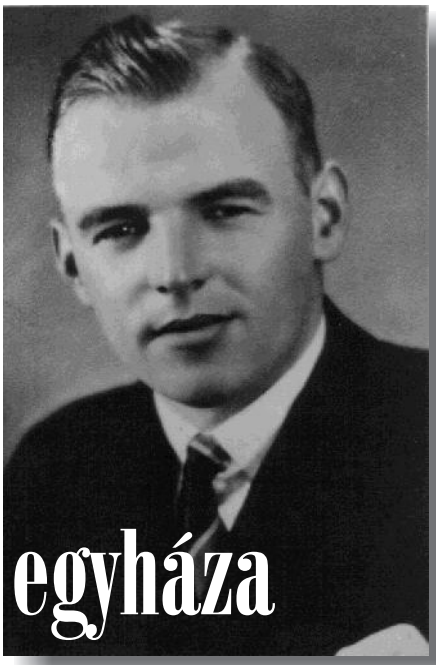

Kivonat az V. kötetből

James Stewart
volt futballista

A győzedelmes Krisztus és egyháza

Alapige: Máté 16,13-18

Ezen Igékben gyönyörű leírását olvassuk a győzedelmes Krisztusnak és Gyülekezetének. Mi tulajdonképpen a Gyülekezet? A Gyülekezet az, amelynek fundamentuma (alapja) Jézus Krisztus, az építész a Szent Szellem, az építő pedig Isten. Az egészhez a Szentírás a terv. A megváltott bűnös emberek képezik az élő köveket, melyekből összerakatik az épület. Isten ezen templomába való bemenetel az újjászületés kapuján visz át. Az Úr Jézus maga mondotta, hogy újjá kell születnünk. S bármilyen egyháznak vagy vallásos egyesületnek is vagyunk tagjai, amíg újjá nem születünk, nem tartozunk Isten Gyülekezetébe.

Azt olvastuk az Igében: "Ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat". Ebből megértjük, hogy Isten egyháza nem egy védekező, hanem egy harcoló egyház, amely a Szent Szellem ereje által győz az ellenség felett.

Kedves Testvéreim! A Gyülekezet túl sokáig maradt a védekezés álláspontján, de most elérkezett az ideje annak, hogy harcoló Gyülekezetté váljon.

Amikor futball kapitány voltam, bölcsességre volt szükségem, mert nekem kellett megcsinálni a tervet arranézve, hogyan nyerjük meg a játékot. Eleinte csak védekeztünk, de egy idő után támadásba kellett átmenni, mert ha mindvégig csak védekeztünk volna, akkor el is vesztettük volna a játékot. Az egyház is túl hosszú ideig védekezett eddig, pedig tudjuk, hogy az Úr Jézus nemsokára visszajön az Ő ígérete szerint, s így a bizonyságtétel ideje is nemsokára lejár.

A 2 Sámuel 23,11-12 verseiben ezt olvassuk: "Ő utána volt Samma, a Harárból való Agénak fia. És összegyűlének a filiszteusok egy seregbe ott, a nép pedig elfutott a Filiszteusok elől. Akkor ő megálla annak a darab földnek a közepén, és megoltalmazá azt, és megveré a filiszteusokat, és az Úr nagy szabadítást szerze". Egyszerű olvasásra nem is tűnik fel, hogy Samma itt valami nagy dolgot vitt volna végbe, pedig ezen néhány szó mégis csodálatos dolgot rejt magában. Ha ugyanis Samma akkor azt mondotta volna, szegény ez a kis lencseföld, nem érdemes megvédeni, akkor nem is tapasztalta volna meg az Úr csodálatos szabadítását.

Egész szívemmel hálát adok azért, hogy isten egyházának a területén is sokan vannak, akik megvédik az Ő ügyét. De nem elég egy helyen állva harcolni, hanem előre kell nyomulni! Mert ha megállunk, könnyen beáll a visszaesés. Attól az időtől kezdve, amikor meg vagy elégedve életeddel, keresztyén tapasztalataiddal, bizonyságtételeddel, visszaesés áll be. Pál apostol sohasem volt megelégedve önmagával, hanem mindig nagyobbra igyekezett. Én már több helyen átéltem a Szent Szellem ébredési idejét. Megértem azt, hogy egyetlen este több mint 500 lélek jött az Úrhoz, s azért mégsem vagyok megelégedve azzal a móddal, ahogyan áldást jelenthetek. Egy szent elégedetlenség él bennem, hogy még többet tegyek az Úrért.

Hallottam egy misszionáriusról, aki 13 évig dolgozott Kínában anélkül, hogy a legkisebb eredményét is látta volna igehirdetésének. Ezért visszament hazájába, Kanadába. Feleségének azt mondotta, hogy mindaddig nem megy vissza Kínába, amíg meg nem tapasztalja a Szent Szellem munkáját saját életében. Felesége azt felelte: "Igen, előbb vetni kell, hogy arathassunk." A misszionárius ekkor mindentől visszavonulva, bőjtölni és imádkozni kezdett, és 6 hónapot töltött Istennel csodálatos közösségben. Ez idő után visszament Kínába és újra kezdte hirdetni az Evangéliumot, de most már a Szent Szellemnek olyan erejével, hogy hatalmas ébredés indult meg igehirdetése nyomán, és a kínaiak ezrei tértek meg.

Ez Isten programja az egyház számára, mert hiszen Jézus, mielőtt elment, azt mondotta: "Elmenvén, tegyetek tanítványokká minden népeket". Csaknem 2000 év múlt el ezen parancs elhangzása óta, s szégyennel kell fejünket meghajtani abban a tudatban, hogy emberek milliói élnek e földön, akik sohasem hallottak még az evangéliumról! És milliók vannak a kereszténynek nevezett Európában is, akik nem ismerik a Krisztus evangéliumának igazi értelmét. Lássuk be, hogy szánalmasan hibáztunk bizonyságtételünkben. Az ördögnek sikerült elválasztani Isten népét a tiszta evangéliumtól. Túl sokat foglalkoztunk talán politikai kérdésekkel és a világ gyönyöreivel, és elfelejtettük, hogy a *Gyülekezet egyetlen programja: hirdetni az evangéliumot minden embernek.* Minden politikai, társadalmi és gazdasági kérdés önmagától megoldódik, ha az emberek megtérnek bűneikből. Az Egyesült Államok egy tartományát forradalomtól mentette meg egy ébredés. A walesi ébredés pedig (Angliában) egy hét alatt többet tett a politikai és gazdasági élet terén, mint 10 más év.

Ne felejtsük, hogy az az evangélium, amit Pál apostol hirdetett, éppen olyan friss és hatékony most is, mint akkor volt. A mi korunk számára sincs szükség más evangéliumra, ha az a Szent Szellem erejében hirdettetik, és ugyanolyan gyümölcsöket is fog teremni.

Hogy minden ember meghallja az evangéliumot, kell, hogy minden hívő prédikálja is azt. Amikor Moszkvában az első baptista prédikátort a rendőrség elé

vitték, megkérdezték tőle, hány prédikátor van Moszkvában. Azt felelte, ötszáz. Rendkívül csodálkoztak a feleletén, hogyan lehet egy gyülekezetnek 500 igehirdetője. Kérdésükre megmagyarázta, hogy a gyülekezetnek 500 tagja van, s miután mind bizonyságot tesz Krisztusról, mindegyik prédikátor.

A Prédikátor könyve így kezdődik: "A prédikátornak, Dávid fiának, Jeruzsálem királyának beszédei". Salamon, aki nemcsak korának, hanem az egész világtörténelemnek egyik legkimagaslóbb királya volt, először prédikátornak nevezi magát és csak azután királynak. Nekünk is ezt a példát kell követnünk. Bármilyen foglalkozásunk van, elsősorban prédikátornak kell lennünk, mert Isten azt a szent feladatot bízta reánk, hogy lelkeket mentsünk meg az Ő országa számára. A kommunisták, mohamedánok és más hibás tanok terjesztői megszégyenítenek minket, hívőket, mert ők sokkal buzgóságosabbak az ő mesterükért, mint mi az Úr Jézusért!

A Jelenések könyve 2. és 3. részében olvassuk az Úr Jézus üzenetét a hét ázsiai gyülekezethez. Ez a hét üzenet a gyülekezet hét képét mutatja az első pünkösdtől az Ő eljöveteléig, és valamennyi levél ezzel a figyelmeztetéssel végződik: "Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezetnek". És ez a Szellem 3 bűnről győzi meg az Ő népét: (1.) elhagyták első szeretetüket, (2.) elvesztették látásukat és (3.) elvesztették erejüket. Az efézusbeli gyülekezethez írt levélben figyelmezteti a Szellem őket, hogy elvesztették első szeretetüket Krisztus iránt, Laodiceában az elhidegülés annyira ment, hogy Krisztus kívül került a gyülekezetből, amelyért pedig meghalt. Ez a legszomorúbb szó a Bibliában: "Imé az ajtó előtt állok és zörgetek". Mi a Krisztus szeretete? Ceremónia? Nem, hanem *odaszentelés* és *szeretet* Isten Fiával szemben. *Erő* és *igazság* is, de ha a szeretet hiányzik, akkor annyi, mintha semmi sem volna. Én inkább kivájnám a két szememet, minthogy elveszítsem a szeretetemet Krisztus iránt! Reggel, ha felébredek, első kötelességem, megvizsgálni szívemet, ég-e az Úrért? Szeretetünk elvesztésének oka az, hogy egyezséget kötünk a világgal. Inkább elhagyunk a bizonyságtételből, csakhogy üldözést ne szenvedjünk. A Bibliában senki sem mutathat egyetlen történetet sem, amelyben az üldözés ártott volna az illetőknek, de száz meg száz eset van feljegyezve, amikor a világgal kötött szövetség tönkre tette az Isten népét. Négy hónappal ezelőtt, mikor Németországban jártam, megkérdeztem egy igehirdetőt, milyenek most a gyülekezeti állapotok? Örömének adott kifejezést az üldözésekért, mert azt tapasztalja, hogy azóta csodálatos ébredési szellem van minden gyülekezetben.

A szeretet meghidegülése után következett, hogy a gyülekezet elvesztette lelki látását, és ekkor azt mondja az Úr: "Végy tőlem szemgyógyító írt, hogy láss!" Elvesztette a győzedelmes Krisztus látását. Nem látja, hogy szeme előtt egy egész világ megy a veszedelembe.

A lelki látás után elvesztette a gyülekezet saját erejét is. Ezért mondja az Úr: "Az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy." Elvesztette a Szent Szellem erejét, mert egyezséget kötött a bűnnel, és megszomorította a Szent Szellemet.

Csak egy út van, hogy Isten akaratát cselekedjük, és ez a Szent Szellem erejének útja. Lehet, hogy jó igehirdetőnk van, lehet, hogy szorgalmasan járunk az összejövetelekre, talán jó énekkarunk is van, de ha nincs bennünk a Szent Szellem ereje, akkor minden hiábavaló.

Kedves Testvérem! Nem vesztetted-é el Te is első szeretetedet? Vagy jobban szereted az Úr Jézust, mint bármikor ezelőtt? Vajon egyedül járkálsz-e, mint Péter, vagy pedig - mint János - Jézus kebelén pihensz? Nem vesztetted el lelki látásodat, s nem tudod, hogy visszaeső vagy? Semmit sem jelent számodra, hogy emberek ezrei a kárhozat felé mennek? Nem törődsz velük, mert önző életet élsz!? És elvesztetted látásodat a győzedelmes Krisztust illetően is!

Nem vesztetted el a Szent Szellem erejét? És nem helyettesíted Őt valami más dologgal? Nem hanyagoltad el imaéletedet? Mennyit imádkozol egy nap? Ezek azok a hiányok, amelyekről a Szent Szellem ez alkalommal meg akar győzni téged. Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezetnek! Ámen.

Kegyelem és Igazság 1937

James A. Stewart (1910-1975) megtérése és szolgálatra való elhívása előtt a skót válogatott játékosa volt. Amikor azonban Isten elhívta evangélistának, nem habozott otthagyni karrierjét.

Igehirdetései nyomán ébredés támadt nemcsak Nagy-Britanniában, hanem egész Európában. 1937-ben két hétig Budapesten prédikált, míg 1938-ban bejárta Magyarországot. Ekkor olyan, később áldott és gyümölcsöző életű testvérek megtérésénél használta Urunk hűséges szolgáját, mint a miskolci Madarász Lali bácsi.

Életéről szól a "Krisztus középcsatára" című könyv, függelékében jó néhány igehirdetésével, mely kapható az Evangéliumi Kiadónál.

Nehogy elmulaszd elolvasni!

1999. I. szám

Vetés és Aratás tallózó

12. Hogyan ismerhetjük meg Isten akaratát?
Ifjúsági órákon a kérdéssel kapcsolatban sokszor igen gyakorlati és hasznos tanácsokat kapunk. Ezekből tár elénk a cikk néhányat.

13. A jó kapcsolatok kulcsa
Szeretetünkre és engedelmességünkre sokszor a másokhoz való viszonyunk, kapcsolatunk derít fényt. Legyünk ebben hűségesek! Segítségképpen találunk itt néhány mindig aktuális, gyakorlati tanácsot.

22. A "J É Z U S" név
Drága Urunk nevével és címével kapcsolatban az elmúlt néhány évtizedben furcsa felfogás jelent meg és kezdett elterjedni. Ezt teszi helyre Otto-Siegfried von Bibra írása. Használjuk helyesen a Jézus nevet és a Krisztus címet!
"...*hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon...*" *(Fil 2,10)*

26. A család kábítószere!?
Manapság mindenki a médiákat emlegeti. Óriási a befolyásuk a politikára, egy-egy ország működésére. A televízió pedig nagyon komolyan beleszólhat egyéni és családunk életébe is. Ennek veszélyeire hívja fel a figyelmet ez a Békehírnökből átvett cikk.

28. Jeruzsálem városának története
Langhammer testvér a tőle megszokott szakértelemmel avat be bennünket Izráel történelmének egy újabb darabjába.

oldal

Megrendelhető: Evangéliumi Kiadó, 1066 Bp., Ó utca 16.

Könyvajánló
ma és 70 éve

E. H. Broadbent

Zarándok Gyülekezet

Evangéliumi Kiadó

Kapható és megrendelhető:
1066 budapest
Ó utca 16.

A ZARÁNDOK EGYHÁZ (The pilgrim church). Írta: Broadbent E. H. angol földbirtokos. 406 oldal, Kiadta Pickering és Inglis. London, Paternoster Row 14. Ára 7.50 P.

A könyv írója magyar keresztyén körökben is ismerős, mert úgy a háború előtt (első), mint azóta, többször megfordult hazánkban. Broadbent úr évtizedek óta látogatja nemcsak Európa valamennyi országát, hanem a többi világrészeket is. Már a háború előtt bejárta Szibériát is egyik földkörüli útján. Tőle telhetőleg minden komoly evangéliumi mozgalmat meglátogat, néha sok nehézség és veszély között. Ezek történetét hagyományaikból és a helyszíni forrásmunkákból is tanulmányozta, s ilyen nagy előkészület után írta meg élete egyetlen nagy művét, a fent jelzett könyvet. Ebben nem egyik vagy másik egyházi vagy gyülekezeti irányzat történetét írja meg, hanem azt kutatja, hogy az eredeti bibliai keresztyénség a föld különböző részein és a különböző formákban, milyen bizonyságtételben és minő nehézségek között élt a mai napig. Kimutatja, hogy sokféle helyzetben és sokféle név alatt szerepelt a bibliai keresztyénség a történelem folyamán. Sokszor csak másik országban vagy világrészben folytathatta életét és fejéről, a Krisztusról való bizonyságtételét; de minden üldöztetése és sok vértanúja árán is kitartott az eredeti bibliai alapigazságok mellett. Ezt a bibliai keresztyénséget nevezi Broadbent: zarándok egyháznak.

Újabban sokat hallunk az ún. történelmi egyházakról. Ezek alatt olyan egyházakat értenek, melyek egy-egy ország politikai történelmében is több-kevesebb szerepet játszottak. Ne feledjük, hogy a bibliai (a zarándok) egyház valamennyi ilyen "történelmi" egyháznál régibb, mert az apostoli gyülekezetekkel indult meg. Bár ennek történelméről kevesebbet írtak, mégis minden "történelmi" egyház belőle sarjadt ki. A zarándok egyház vezetői és hívei sohasem helyeztek súlyt arra, hogy történelmük megírassék, ellenben minden figyelmük arra irányult és arra irányul ma is, hogy neveik fel legyenek írva az "Életnek könyvébe". Csaknem 2000 éves történelmük alatt sokféle név alatt szerepeltek a Zarándok Egyház hívei, mely neveket rendszerint ellenségeik adták nekik. Broadbent úr eredeti, sokszor csak 1-2 példányban levő forrásmunkák alapján kimutatja, hogy a középkorban eretnekek gyanánt üldözött és megégetett keresztyének több ízben a legtisztább evangéliumi hit vallói voltak.

Teljesen téves a teológiai iskolák azon tanítása, hogy mai egyházaik a történelmi fejlődés szükségességéből állottak elő, és hogy az eredeti bibliai keresztyénség a modern viszonyok között nem létképes. Szomorú, de tanulságos cáfolata ennek a Broadbent-féle könyv adatain kívül a mai Oroszország is, hol a forradalom előtti összes intézmények megbuktak vagy átalakultak, egyedül a bibliai gyülekezetek élték túl a nagy égést, és sok üldöztetésük csak egy változtatást tett rajtuk, hogy ti. megtisztultak képmutató vagy féllelkű elemektől, közelebb kerülvén egymáshoz és jobban ragaszkodván a Főhöz: Jézus Krisztushoz, mint valaha.

Érthető, hogy a mai recsegő-ropogó világban nagy feltűnést keltett hazájában a Broadbent-féle könyv, és hamarosan második kiadásra volt szükség. Akik ismerjük a könyv megszentelt életű íróját, örülünk, hogy Isten ilyen feladattal is megbízta sokat fáradott, öreg szolgáját.

Kiss Ferenc (1933)

Nem megszokott egyháztörténeti művet vesz kezébe az olvasó, ha ennek a könyvnek a tanulmányozására vállalkozik. A szerző, E. H. Broadbent hangsúlyozza, hogy nem a történelmi egyházak fejlődését kíséri nyomon, hanem az újszövetségi értelemben vett gyülekezetek útjával ismerteti meg olvasóit.

Időrendben haladva az Apostolok Cselekedeteitől kezdve láthatjuk az első évszázadok általunk kevéssé ismert fontos eseményeit. Hogyan lett az üldözött Gyülekezetből üldöző egyház (bár bibliai gyülekezetek mindig maradtak). Olvashatunk Nagy Konstantin római császár Kr.u. 313-ban kiadott történelmi rendeletéről, a niceai zsinatról 325-ben, stb. Ezekhez a történelmi dátumokhoz kapcsolódik az állam és egyház összefonódásának kezdete, vagy a Szentírás ma ismert kánonjának kialakulása.

Beszél a korán jelentkező tévelygésekről is, melyeknek máig ható következményei vannak (Pelagius tanításai stb.). A középkori részben megemlít olyan hívő mozgalmakat, melyekről az iskolában a történelemórákon, mint eretnek mozgalmakról tanultunk. (Waldensek, albigensek, husziták, anabaptisták stb.) Kiemeli a protestáns egyházak kialakulását, a reformációt, Luther Mártont.

A XVIII. században a metodista ébredés elevenedik meg előttünk, John Wesley és barátja, Whitefield alakja, evangélizációja. A testvérmozgalom indulása a múlt század elején Angliában (Groves, Müller György, Chapman).

Mindez az európai és világtörténelmi eseményeken keresztül bemutat valamit Isten jelenlétéből a történelemben, hogy ő soha nem hagyta a világot Jézus Krisztusról, az Ő Fiáról szóló evangélium nélkül. Bemutatja, hogy mindig voltak olyan kicsiny, sokat üldözött, szenvedéseket, sőt mártírhalált is vállaló hívő, újszövetségi alapokon álló gyülekezetek, akiknek bizonyságtételén keresztül a Szent Szellem végezhette megújító, újjászülő munkáját az emberi szívekben.

A könyvhöz tartozik még két függelék, Dr Kiss Ferenc orvosprofesszor munkái a magyar parasztprófétákról, és a Zarándok Gyülekezet magyarországi történetéről.

Személyes bizonyságtételként még megemlítem, hogy Isten e könyv olvasása során mutatta meg nekem az újszövetségi gyülekezetek létezését ma is, s így találtam rá a kiadó címére és az ott élő gyülekezetre is.

Horváth Csaba (1999)

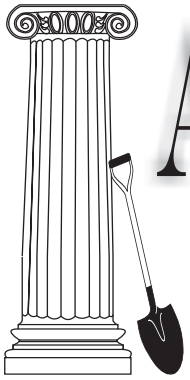

A hagyományra építés

Donald L. Norbie

Mindenféle hagyományt el kell vetnünk? Hogyan tegyünk különbséget a jó és a rossz hagyományok között?

Sokan alázatosan fejet hajtanak a hagyomány tisztelete előtt. Ilyenkor a hivatalos egyházak pompás szertartásaira, a gótikus építkezésre, a díszes papi öltözékekre és a legtöbbször minden egyszerűséget és természetességet nélkülöző szertartásokra gondol az ember. De vizsgáljuk meg, hogyan használja a "hagyomány" kifejezést a Szentírás!

A "hagyomány" szót a görög "paradosis" szóból fordították, amely a "paradidomi" igéből formálódott főnévvé. A "paradidomi" szó azt jelenti: átadni, kézbesíteni, továbbadni. Ezt használja Jézus a Máté evangéliuma 17. fejezetének 22. versében: "Kell, hogy az embernek Fiát átadják az emberek kezébe".

Nemsokára valóban az ellenség kezébe került az Úr. A hagyomány tehát egy tanítás vagy gyakorlat továbbadása abból a célból, hogy a következő nemzedék megőrizze és tovább gyakorolja azt.

Elég sokan csupán rossz értelemben gondolnak a hagyományokra. Jézust állandóan körülvették az írástudók és farizeusok, akik ilyen és hasonló kérdéseket szegeztek neki: "Tanítványaid miért hágják át a vének hagyományát azzal, hogy evéskor a kezüket nem mossák meg?

Jézus ezt felelte nekik: Miért hágjátok át ti is Istennek parancsolatát hagyományaitokért? Az Isten ugyanis ezt mondta: Tiszteld atyádat és anyádat! Továbbá: Azt, aki gonoszt mond atyjára vagy anyjára, ki kell végezni! Ezzel szemben ti ezt mondjátok: Aki így szól atyjához vagy anyjához: áldozati adománnyal tudok csak használni neked, annak már nem kell tisztelnie sem atyját sem anyját. Isten szavát erőtlenné tettétek hagyományotokért. Képmutatók! Helyesen prófétálta felőletek Ézsaiás: Ez a nép ajkával tisztel engem, de a szívük messze távol van tőlem. Hiábavaló a nekem adott tiszteletük, ha emberi parancsolatokat foglalnak tanításaikba." (Mt 15,2-9)

Jézus szigorúan megfeddte az írástudókat, amiért Isten Igéjének tanítását kiszorították a saját tantételeikkel és hagyományaikkal. Márk evangéliumának 7. fejezetében van egy hasonló rész, amelyben szintén elítéltetnek a farizeusok és az ő hagyományaik. A törvény maga is teljesen elégséges, sőt, épp elég terhes volt az embereknek, hogy betartsák, ennek ellenére a törvényeskedő rabbik további rendszabályokkal és előírásokkal toldották meg. Jézus a Máté evangéliumának 23. fejezetében kemény ítéletet fogalmaz meg ellenük, mikor ezt mondja: "Mert nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállaira vetik, de ők az ujjukkal sem akarják azokat illetni." (Mt 23,4) Maga Pál is részt vett ebben "szerfelett rajongván az atyai hagyományokért." (Gal 1,14)

A Biblia azonban jó értelemben is beszél a hagyományokról. Jaroslav Peliken különbséget tesz a "tradíció" és "tradicionalizmus" (hagyomány és hagyományoskodás) szavak között. A hagyományt a halottak élő hitének, míg a hagyományoskodást az élők halott hitének nevezi. Ez a megállapítás kétségkívül éleslátásról tanúskodik. De mely "halottaktól" származik az az élő hit, amelyet sokan gyakorolnak? A Gyülekezet számára ez az apostoli hitvallást, a 2000 éves gyakorlatot és a mostanáig összegyűlt Isteni kijelentéseket jelenti? Ha igen, akkor melyeket kell követnünk az egymásnak sokszor ellentmondó, s így zavart keltő hagyományok közül?

A Biblia kétféle hagyományt különböztet meg. Van ún. "emberi hagyomány" (Kol 2,8) és van az "apostolok hagyománya". Pál apostol ezt írhatta a tesszalonikabeli hívőknek: "Következőleg álljatok meg testvéreink és kapaszkodjatok bele azokba a nektek átadott tanításokba, melyeket akár beszédünkön át, akár levelünkön keresztül tanultatok." (2 Tessz 2,15) Később, ugyanebben a levélben ezt írja: "Az Úrnak, a Felkent Jézus nevében megparancsoljuk nektek testvérek, hogy vonuljatok vissza minden olyan testvértől, aki rendetlenül jár, nem az átadott tanítás szerint, melyet tőlünk kaptatok." (2 Tessz 3,6) Ezek bizony kemény szavak! Az apostolok az Úr Jézus hatalmát hirdették, amikor az örömhírről beszéltek az embereknek és gyülekezeteket alapítottak, lefektetve bizonyos tantételeket és gyakorlatot (Mt 28,18-20). Ők voltak az alapítók Isten Gyülekezetében (Ef 2,20).

Az egyik gyülekezethez szóló írásában, amely erkölcsi és tantételbeli problémákkal küszködött, Pál figyelmezteti a hívőket: "Utánzóim legyetek, mint ahogy én is a Felkent utánzója vagyok! Dicsérlek titeket azért, hogy minden dolgotokban megemlékeztek rólam, s amit rátok bíztam, úgy tartjátok meg, ahogy átadtam nektek!" (1 Kor 11,1-2) Volt egy általános apostoli hagyomány, amelyre Pál hivatkozhatott. Azoknak, akik megkérdőjelezték az ő tanítását, ezt írta: "Ha pedig valaki úgy véli, hogy élhet a vitatkozás kedvtelésének: nekünk ilyen megszokásunk nincsen, sem az Isten eklézsiájának!" (1 Kor 11,16) Bárki, aki elleneszegült Pálnak, ellentétbe került minden akkori gyülekezet gyakorlatával is.

Később ebben a levelében Pál kifejezetten hangsúlyozza tanításának Isteni eredetét: "Ha valaki prófétának vagy szellemi embernek véli magát, ismerjen rá, hogy amiket írok, azok az Úrnak parancsai!" (1 Kor 14,37) Pál azt állította, hogy ezek az apostoli "hagyományok" ugyanolyan tekintéllyel bírnak, mint azok a parancsolatok, amelyeket Mózes kapott az Úrtól a Sínai hegyen. Ezek is Isten Igéjébe tartoznak, és éppen olyan hitelesek és megbízhatóak, mintha Krisztus személyesen parancsolta volna őket. Az apostoli hagyomány tehát nem kérdőjelezhető meg.

Kr. u. I. században meghaltak az apostolok, és azóta senki sem tehetett hasonlóan ihletett, Istentől származó kijelentéseket. Ma tehát a gyülekezetek számára az Isteni útmutatás egyedüli forrása az írott Ige, a Biblia. Egyetlen gyülekezetnek sem kellene az egyház későbbi hagyományaira támaszkodnia és azokat Istentől származó útmutatásként követnie. Az ember tanulmányozhatja a múltat, hogy tanuljon belőle és ne kövesse el újra ugyanazokat a hibákat, de a gyakorlat és a tantételek tekintetében egyedül Isten Igéje, a Biblia lehet mérvadó.

Nagyon könnyű hagyományoskodásba csapni át és a saját, egyéni gyakorlatot mindenkire kötelező érvényű szabállyá fejleszteni. A Szentírásból tudjuk, hogy a korai gyülekezetek az ☞

összejöveteleiket vasárnaponként, az Úr Napján tartották, emlékezve arra a napra, mikor Ő feltámadt (Csel 20,7). Azonban nincs konkrét bibliai utalás a pontos időpontra nézve. Te talán jónak találod, hogy az Úrvacsora reggel fél tízkor van, de nincs jogod ezt más gyülekezetektől is megkövetelni. Egy gyülekezet megteheti, hogy kenyértöréskor körbeüli az asztalt, annak ellenére, hogy erre nincs határozott apostoli utasítás. A Szentírás szerénységet tanít, de nem kéri, hogy állítsunk fel egy egyértelmű ruházkodási törvénykönyvet a nők számára, ahogy azt néhány vallásos csoport teszi manapság.

Igen, nagyon könnyű hagyományoskodásba süllyedni. Megünnepelhetjük az Úrvacsorát minden vasárnap, de ha a szívünk nincs ott az összejövetelen, csupán halott formaság az egész. Néhány egyház megszokott liturgiát használ, aminek a részeit mindenki kívülről tudja. Mások leszólják ezt, mégis lassan egy élettelen gyakorlatba süllyednek: egy ének, egy imádság, egy ének, egy imádság, amelyet csak ritkán szakít meg egy-egy szívmelengető hálaadás az Úrnak. Ha valaki felállna és egy szívből jövő intést adna a többieknek, azt úgy tekintenék, mint nem odaillő személyt. “Mi kényelmesek vagyunk; inkább ne zavarj meg minket!” Ez is hagyományoskodás!

Igen, hiszünk a hagyományokban, az apostolok hagyományában. Amikor gyülekezetek másféle hagyományokhoz folyamodnak, nem is tudják, mennyi hamisságnak és zavart keltő dolognak nyitnak utat. Ézsaiás így kiáltott: “A tanításra és a bizonyságtételekre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, az azért van, mert nincs világosság bennük!” (Ésa 8,20) Mindig hasznos egy gyülekezet számára, ha kiértékeli hitét és gyakorlatát Isten igéjének világosságában és nem ragaszkodik az emberi hagyományokhoz. Isten Szelleme még mindig ég a vágytól, hogy Isten népét elvezesse minden igazságra.

UPLOOK 1998 október

A következő szám tartalmából

Egy Ember, Egyetlen Szavazat

Melyik gyülekezet?

Közösségbe fogadva

Megjegyzések

Élő Gyülekezetek Ez a címe az újságnak, s talán az is kiderült már a korábbi számokból, hogy honnan származik ez az elnevezés. Az Uplook folyóirat egy állandó rovatának a címe ez, amely a helyi gyülekezetekkel kapcsolatos gyakorlati és aktuális témákkal foglalkozik Isten Igéjéhez ragaszkodva. A címmel kapcsolatban eljutott hozzánk egy észrevétel, egy probléma, miszerint "azt sugallja, nincs is más gyülekezetben élet, csak azokban, amelyekről az újságban szó esik". Ezért jobb lenne a nevet egyes számra változtatni (Élő Gyülekezet), így nem lenne bántó senki számára.

A felvetéssel kapcsolatban először is szeretnénk örömünket kifejezni. Az előző számban megjelent egy rövid írás a "párnahuzatról" és a kommunikációról. A szösszenet arról szól, hogy sok esetben a "más gondolkodásmód" nézelteltérést - esetleg haragot, sértődést - okozhat. Ennek a feloldására alkalmas a kommunikáció. Így most örülünk, hogy eljutott hozzánk a felvetés, és szeretnénk - amennyire lehetséges - tisztázni a problémát.

Az újság címe jelenleg Élő Gyülekezetek. Amennyiben egyes számra változna, az is magyarázatot igényelne. Most arra adnánk magyarázatot, hogy miért szeretnénk a többes számnál maradni. A "Gyülekezetek" szó ebben a formában a helyi gyülekezetekre utal, ahogyan az Újszövetség önállónak, függetlennek és saját felelősséggel bírónak mutatja be. Hisszük, hogy Isten akarata: Krisztus Testének, a Gyülekezetnek a tagjai egy helyi gyülekezet tagjai legyenek, és ez a győzedelmes keresztyén élet egyik alapja.

Egy gyülekezet lehet élő és halott is: "Ezeket mondja az, akinél az Isten hét Szelleme és a hét csillag van: Ismerem tetteidet. A neved az, hogy élsz, pedig halott vagy" (Jel 3,1). A címmel kapcsolatban felmerült az is, hogy az "Élő" név megjelenhet a Jelenések könyvében leírt összefüggésben. Ez az idézet valóban arra figyelmeztet, hogy névlegesen, külsőségekkel, szokásokkal fenntartható az élet látszata. Azonban nekünk semmiképpen sem feladatunk, sem szándékunk egy ilyen fórumon megítélni, hogy egy helyi gyülekezet élő-e. Inkább arra ösztönözhet, hogy vizsgáljuk meg magunkat, legyünk éberek. "Ha nem leszel éber, tolvaj módjára érkezem hozzád, és nem tudod meg melyik órában érkezem" (Jel 3,3), mondja az Úr a szárdiszi gyülekezetnek. Reményünk és kérésünk az Úr felé, hogy az újság tartalmával segítségül legyen abban, hogy a gyülekezeteknek ne a neve legyen élő, hanem az életfunkciók tegyenek bizonyságot arról, hogy élnek. Ezért hangsúlyozza az újság a tanítás (teológia) és a gyakorlat (élet) szoros kapcsolatát.

A továbbiakban is szeretnénk, ha megjelennének gyülekezeti bemutatkozások úgy, hogy a cím az egész újságra vonatkozik, és nem a bemutatott közösséget minősíti. Úgy gondoljuk: jó, ha van lehetőség hálát adni az Úr munkájáért, és elétárni kéréseinket is.

Brian Gunning Az újság első két számának megjelenése után többen érdeklődtek afelől, hogy ki ez a testvér, akinek több cikkét is közreadtuk, s korábban Magyarországon nem volt ismert. Ezért most néhány információt szeretnénk közölni róla:

Brian Gunning széles körben ismert testvér Kanada Ontario államának déli részén, ahol számos gyülekezetben szolgál, illetve különböző konferenciák és szolgálatok szervezésében vesz részt. Feleségével Marlene-nel és négy lányával St.Catherines-ben (ON, Canada) él, s a Brockview Bible Chapel nevű helyi gyülekezetben van közösségük. Brian itt egy a gyülekezet vénei közül és aktív igehirdető, világi foglalkozására nézve pedig könyvelő.

Gyülekezeti szolgálatai mellett a Counsel és a Family Bible Hour című folyóiratok felügyelő bizottságának a tagja. Az Uplook magazinnak pedig a Living Assemblies (Élő Gyülekezetek) nevű rovatát vezeti, mely - ahogyan az cikkeiből is kiderül - a helyi közösségek gyakorlati életével és az azzal kapcsolatos kérdésekkel foglalkozik.

Helyesbítés Ez úton szeretnénk elnézést kérni zeneértő olvasóinktól, ugyanis az előző szám második oldalán található kottarészletről a tördelésnél lemaradt az előjegyzés, ami helyesen: két kereszt. Az ének egyébként egészében megtalálható a "fekete" gyülekezeti énekeskönyvben (284. Nézd az áldást), illetve angolul a Living Hymns-ben (624. Count your blessings).

A szerkesztők

Élő Gyülekezetek
Rendszeresen megjelenő evangéliumi gyülekezeti folyóirat.
A kiadvány a Hárfa Evangéliumi Kiadó Alapítvány (3300 Eger, Egészségház u. 23.) gondozásában jelenik meg.
Szerkesztők: Maszárovics Zoltán, Lemperger Róbert
A lapot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és lehetőség szerint mindenkinek megküldjük költségmentesen, aki azt kéri. Adományok a kiadó bankszámlájára fizethetők be: Budapest Bank Rt. 10103513-06216100-00000000 közlemény: “adomány - Élő Gyülekezetek”. Vagy csekken, melyet kérésre küldünk. A példányszámot az igényeknek megfelelően alakítjuk ki. Amennyiben lehetséges, a megrendeléseket a postaköltség miatt összesítve küldjék el.
A borítékra írják rá: “Élő Gyülekezetek”.